

ה"ט 19917/04/17 - יוסף עבד, נגד סלימאן מולא,

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 19917-04-17 עבד נ' מולא
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני
בפני כבוד השופטת סגלית מצא
המבקש: יוסף עבד,

נגד
המשיב: סלימאן מולא,

החלטה א - ההליך

בפני בקשה לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: "חוק מניעת הטרדה מאיימת" או "החוק").

הבקשה הוגשה ביום 12.4.2017, במהלך פגרת חג הפסח, והובאה בפניי בהיותי תורנית. ביום 12.4.2017 שמעתי את המבקש והוריתי על דיון במעמד הצדדים ביום 20.4.2017, וכך היה.

בבקשתו טען המבקש כי המשיב "התקין מצלמה נסתרת לכיוון השטח שלי על החלק שאמור להרוס, כי הוא בשטח שלי, מעשה זה מעשה התנכלות והטרדה והמצלמה מופנית לשטח שלי וזה מהווה מטרד ופגיעה בפרטיות שלי ושל משפחתי...". וזאת יש לומר, בין המבקש לבין המשיב סכסוך ארוך שנים ביחס לרצועת מקרקעין שרוחבה כמטר וחצי (להלן: "המקרקעין"). למרות שהמקרקעין בבעלות המבקש, נבנה עליהם בית המשיב, כך שהוא פולש לשטח המבקש.

בשנת 2007 או סמוך לכך בנה המשיב או מי מטעמו שתי קומות נוספות מעל המבנה הקיים, תוך חריגה מקו הבניין ופתיחת חלונות בשתי הקומות הנוספות, כל זאת ללא היתר. הוועדה המקומית לתכנון ולבניה גליל מרכזי - עכו הגישה נגד המשיב כתב אישום בגין הבנייה שביצע ללא היתר ובגין שימוש חורג אותו הוא מבצע במקרקעין. בפסק דינו של בית משפט השלום בעכו מיום 25.3.2015 בתו"ב 48641-03-11 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה גליל מרכזי - עכו נגד סלימאן מולא הרשיע בית משפט השלום בעכו את המשיב על פי הודאתו. בגזר דינו חייב בית המשפט את המשיב (הנאשם) להרוס את המבנה המתואר בכתב האישום בתוך 18 חודשים ממועד מתן גזר הדין, אלא אם יקבל בינתיים היתר בנייה או הקלה בהתאם לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 עד מועד זה.

המשיב ערער לבית המשפט המחוזי כנגד פסק דינו של בית משפט השלום בעכו. בפסק דינו מיום 12.4.2017 דחה בית המשפט המחוזי את הערעור והורה למשיב לבצע את צו ההריסה עליו הורה בית משפט השלום תוך שלושים יום מיום מתן פסק הדין.

בעדותו בפניי ביום 12.4.2017 העיד המבקש כי המצלמה הותקנה בקומה השלישית של בית המשיב ביום שבת או יום ראשון (8/9.4.2017) (ע' 1, ש' 22), וכי היא מכוונת לביתו (ע' 1, ש' 16-17). המבקש אף הציג תמונה של המצלמה. במהלך עדותו נזכר המבקש כי השטח המצוי דרומית לבית המשיב, עליו משקיפה המצלמה, הנו אמנם שטח בבעלותו, אך אינו מבונה, בעוד ביתו מצוי דרומית מערבית לבית המשפט (ע' 1, ש' 25-26), מחוץ לתחום המצלמה. לבקשת בית המשפט צייר המבקש את מיקום ביתו יחסית לבית המשיב (מב/1).

משנשאל מדוע המצלמה מפריעה לו, בשים לב שהיא מכוונת למגרש ריק, השיב המבקש "כי אנחנו נוטעים כל מיני צמחים שם: עץ לימון, בזלה. הבנות שלי ואשתי לא רוצות שיסתכל כל הזמן עליהן..." (ע' 2, ש' 15-16).

בהחלטתי מיום 12.4.2017 קבעתי כי בשים לב לכך שהמצלמה משקיפה על מגרש ריק, כעולה מתרשים מב/1, איני מוצאת מקום ליתן צו במעמד צד אחד, וקבעתי את הבקשה לדיון במעמד הצדדים ביום 20.4.2017.

לדיון ביום 20.4.2017 התייצבו המשיב ובא כוחו. ב"כ המשיב ציין כי מרשו הסיר את המצלמה עם קבלת החלטת בית המשפט, אולם הוא מבקש להתקינה שוב. עוד ציין ב"כ המשיב כי המצלמה מותקנת בשטח פרטי ואינה מטרידה, שכן לא מבוצעות כל פעילות במגרש הסמוך, המצוי דרומית לבית המשיב. המשיב טען, על-ידי ב"כ, כי המצלמה הוצבה בשל הסכסוך הממושך בין הצדדים, במהלכו בוצעו, כדבריו, "פרובוקציות", וכי המצלמה נועדה להגן על המשיב ולמנוע טענות שווא כנגדו. בהקשר זה ציין ב"כ המשיב כי למבקש אמור להיות אינטרס כי המצלמה תישאר.

ב - המסגרת הנורמטיבית

סעיף 2 (א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת מגדיר הטרדה כ"**הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו**". ס"ק (ב) מונה דוגמאות להטרדה מאיימת, ביניהן: בילוש, מארב או התחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או פגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת.

בבר"ע 179/04 **נס שובל נגד מרים ניסים** (פורסם בנבו) דן בית המשפט בחוק ותכליותיו ואת הזיקה בינו לבין החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, שנחקק עשר שנים לפניו:

"ראוי לציין כי נקודת המוצא של מציעות החוק (חמש חברות כנסת, מטעם הוועדה לקידום מעמד האישה; ראה: הצעת חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"א-2001, הצעות חוק 3028, מיום ג' אב התשס"א (23.7.01), עמ' 769), הייתה כי 'מרבית הקורבנות להטרדה מאיימת הן נשים נרדפות על רקע מערכת יחסים שהסתיימה, מערכת יחסים קיימת, יחסים שהם על סף סיום, או על רקע מערכת יחסים מדומה שהיא רק בגדר שאיפתו של המטריד' (דברי ההסבר במבוא). ברם, החוק נוקט לשון כללית ומתייחס לכל אדם, כאשר בדברי ההסבר מובא הטעם להגנת המוטרידים. וכך נאמר במבוא לדברי ההסבר:

'המושג 'הטרדה מאיימת' או במקורו בשפה האנגלית 'Stalking', מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר, מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית ... עם זאת, גם הטרדות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים, שאינם עולים

כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת. הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושות איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה ...!

...

מכאן עולה, כי המחוקק התכוון להרחיב את העילות להוצאת צוים, שבמקור היו במסגרת בני המשפחה, על פי חוק למניעת אלימות במשפחה, לכלל הציבור, ולשם כך נחקק חוק למניעת הטרדה מאיימת. ...

העילה המיוחדת, שהיא החידוש של חוק מניעת הטרדה מאיימת, היא זו: אם אדם ביצע הטרדה בעבר, או נקט איומים כלפיו (זה היסוד הראשון, שכולל את המעשה שבוצע בעבר), ובנוסף לכך הנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אותו אדם (היסוד השני, הצופה פני עתיד), כי אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו יחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת (בעניין זה מקובלת עליי גישתה של עו"ד סלע בסעיף 28 לבר"ע).

יודגש כי חוק מניעת הטרדה מאיימת, נחקק לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ויש בו הגבלה לא מעטה על חירות האדם, אשר מבקש הצו רוצה להגבילו. מן הראוי כי הפעלת חוק מניעת הטרדה מאיימת, אשר נתונה לסמכותו של בית המשפט השלום, תיעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תוגשם תכליתו ומטרתו, המגולמת בשמו ובסעיף 1 שבו (שצוטט לעיל בפסקה 16), ומצד שני, יש להיזהר שלא להיסחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה."

ומכאן לענייננו.

ג - דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את המבקש והמשיב, שמעתי את טענות הצדדים ושקלתי את כלל נסיבות העניין, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הבקשה, ולהלן טעמיי.

החוק למניעת הטרדה מאיימת נועד לפתור, באופן מיידי ולתקופה קצובה, מעשים שיש בהם לאיים או לפגוע בצורה חמורה בשגרת חייו של המבקש. בענייננו, המטרד עליו מלין המבקש הוא עצם הצבת מצלמה שמשקיפה על מקרקעין שבבעלותו, ולא פגיעה בפרטיותו עקב הצבת המצלמה. סעד לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת נועד, כאמור, להסיר באופן זמני מטרד חמור, הוא לא נועד להוות אמצעי להשגת מטרה אחרת, שאינה הסרת המטרד, או להוות כלי בידי צד בסכסוך המתנהל בין הצדדים בכל הנוגע לשימוש במקרקעין. למרות שנשאל שוב ושוב על-ידי ב"כ המשיב במה מטרידה אותו המצלמה, לא הצביעה המבקש על פגיעה בפרטיותו. לעניין זה אני מפנה לעדותו של המבקש בישיבת יום 20.4.2017:

"אני לא רוצה שיראה מילימטר אחד מהשטח שלי, זו זכותי" (ע' 7, ש' 15-16)

"אני לא רוצה שהוא יראה כלום בשטח שלי, זכותי" (ע' 7, ש' 24)

"ש. תתאר לי איך המצלמות מטרידות אותך?

ת. בזה שהם בשטח שלי, זו זכותי שלא תהיה שום מצלמה מכוונת לשטח שלי.

ש. חוץ מזה המצלמות לא מפריעות לך?

ת. כן מפריע לי החלונות, הגלישה לשטח שלי, שיהרוס תוך 30 יום לפי פסק הדין.

ש. חוץ מזה שהמצלמות מותקנות בשטח שלך, אני אומר לך שהן לא מפריעות לך בשום אופן?

ת. עם כל הכבוד לך, אתה לא תחליט בשבילי בשטח שלי.

ש. המצלמות שמותקנות נניח בשטח שלך, במה זה מפריע לך?

ת. אמרתי שאני לא רוצה שהן יהיו בשטח שלי, זה החוק וזו זכותי." (ע' 8, ש' 14-21)

"ש. לך יש מצלמות בבית?

ת. כן.

ש. לצורך הגנה?

ת. אני שמתי את המצלמות להגנה מהמשיב וילדיו." (ע' 8, ש' 22-25)

מורם מהאמור עד כה כי מה שמטריד את המבקש הוא עצם הצבת המצלמה על ולכיוון שטח שבבעלותו ולא הפגיעה בפרטיותו עקב הצבת המצלמה.

זאת ועוד, מעיון בתמונה שהגיש המבקש עולה כי המצלמה מכוונת בזווית חדה, כך שאינה צופה לשטח הרחוק מבית המשיב. לדברי המשיב משקיפה המצלמה למרחק של 5-10 מטר מקיר ביתו. הגם שמדובר בשטח שבבעלות המבקש, מדובר בשטח פנוי, שלא נעשית בו פעילות כלשהי. בנסיבות אלה, לא נראה כי הצבת המצלמה פוגעת בפרטיותו של המבקש, בוודאי לא באופן המצדיק מתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. ודוק: החוק למניעת הטרדה מאיימת נועד להגן על אדם ולא על רכוש שבבעלותו. הזכות לפרטיות היא זכותו של האדם ולא של רכושו. גם אם מדובר בשטח שבבעלות המבקש, ספק אם ניתן לומר כי מדובר ברשות היחיד, בה האדם זכאי לפרטיות או מקום בו קיימת ציפייה סבירה לפרטיות. לעניין זה יפים דברי בית המשפט בת.א. 159607/02, ת.א. (ת"א) 159607-02 **יפת שלמה נ' ידיעות אחרונות בע"מ** (פורסם בנבו):

"כלל גדול הוא בתורה: רשות היחיד - ליחיד, רשות הרבים - לרבים. ביתו של אדם - לו ולמשפחתו, רחובה של העיר לקהילה כולה. '... אכן, ביתו של אדם הוא לרוב רשות היחיד והרחוב הוא רשות הרבים כמעט בכל הנסיבות, אך בית השימוש הציבורי, בית מלון, מקום העבודה בית הסוהר ומקומות רבים אחרים הצריכו קביעת מבחנים לאיתור רשות היחיד בחברה המודרנית.' (אלי הלם, עו"ד, דיני הגנת הפרטיות, עמ' 84). על פי הפרשנות הלשונית קניינית, רשות היחיד היא זו שלפרט יש זכות קניינית בה. אלא שהזכות לפרטיות היא זכותו של אדם ולא של המקום. מכיוון שכך, נקבעו מבחנים אחרים המתבססים על ציפיותו של הפרט לפרטיות במקום בו הוא שוהה. מבחן אחר הוא מבחן 'אזורי הפרטיות', אשר יחשבו כרשות היחיד גם אם קיימת אצל הפרט ציפייה אחרת. כך למשל, מכוניתו של אדם, מגירה בשולחנו של עובד

במקום העבודה, ועוד. בשל הקושי להגדיר ולקבוע מבחן אחד, מקובל לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו."

לבסוף וכנובע מהאמור לעיל, דומני כי הליך לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת אינו האכסניה המתאימה לבירור הסכסוך בין הצדדים וזאת מכמה טעמים. ראשית, בין הצדדים סכסוך רב שנים ורחב היקף בגינו התנהלו ומתנהלים הליכים משפטיים (לדברי המשיב הגיש תביעה נגד המבקש לבית משפט השלום בעכו). מן הראוי כי הסכסוך הנוגע לשימוש במקרקעין שבמחלוקת יתברר במסגרת הליכים אלה ולא אגב בקשה למתן צו לפי החוק. שנית, קיימים חוקים מיוחדים שנועדו להגן זכויות המבקש, כגון חוק המקרקעין, התשכ"ט-1969, חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 ועוד. נסיבות העניין אינן מצביעות על פגיעה חמורה ודחופה במבקש באופן המצדיק מתן צו לפי החוק. לעניין זה יפים דברי בית המשפט בה"ט 8087-08-15 **אלון ואח' נגד אמסלם** (פורסם בנבו), גם שם הוגשה הבקשה בשל טענה למטרד עקב הצבת מצלמות. שלישית, יש טעם בדברי המשיב כי המצלמה נועדה למנוע טענות שווא של הצדדים זה כלפי זה וכי מטעם זה יש גם למבקש אינטרס כי תיוותר במקומה. מכל מקום, משמדובר במצלמה המכוונת לפתח ביתו של המשיב, דומה כי היא נועדה להגן על עניין אישי כשר שלו ולא דווקא לפגוע במבקש. לעניין זה ר' ה"ט (שלום-ת"א) 4000-11-14 פרופ' י.ר. נגד ש.נ. (פורסם בנבו).

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון ליתן צו להוצאות.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ז, 21 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.